

paaviist, at der vistnok ligger idetmindste nogen Misforstaelse til Grund for denne Opfattelse. Jeg troer, at det er paaviist, at de Regler, der nu ere indførte i § 1, netop indeholde en meget væsentlig og bestemt Undtagelse fra den gjældende Ret; dette paastaer jeg indtil videre aldeles bestemt, og idet jeg ikke ønsker at inklade mig i nogen juridisk Discussion om dette Punkt, troer jeg at kunne sige, at jeg vil faae omtrent alle Juristers Medhold for min Mening; idetmindste har jeg fundet Medhold hos alle de Jurister, som jeg hidtil har havt Leilighed til at conferere med om denne Sag. Hvad der er det Særegne herved, er netop det, at Omsætningen, Overleveringen af Varerne kun kan foregaae gennem disse Beviser. Disse Beviser træde istedetfor Varerne selv, ligesom Gjeltsbrevet til en vis Grad træder istedetfor den Sum, det repræsenterer. Ved Overdragelsen af Beviset overdrages selve Varerne, og dette faaer en overordentlig Betydning netop i Forholdet til Trekiemand. Det er selve Eiendomsretten, der paa denne Maade gaaer over, hvilket vil fremgaae af alle Lovens følgende Forrifter. Man har imidlertid gjort en anden Indvending imod Lovudkastet, den nemlig, at der var optaget for Meget deri, at der var Meget, som burde udflydes og gaae over til Vedtægten. Denne Indvending er ogsaa tildeels besvaret af den ærede sidste Taler. Det er ganske vist, at det kan omtvistes, hvor Grændsen er imellem, hvad der bør staae i Vedtægten, og hvad der bør staae i Loven; men det er ligesaa sikkert, at nu, da Institutionen skal føres ind i Livet, synes det at være naturligt, at Loven giver et Billede af, hvad der tilsigtes opnaaet ved Institutionen i det Hele. Den ærede sidste Taler har endogsaa troet, at der kunde optages endnu flere Ting i Loven. Fra Ministeriets Side har man søgt at begrænde sig til, hvad der maatte antages at være en nødvendig Forsættelse for at give et fuldstændigt Billede af en Indretning, der ikke var kjendt af overmaade Mange, og Landsthingsudvalget og derefter Landstinget have i det Hele fulgt den samme Regel, og kun tilføjet de Bestemmelser, som de ansaae nødvendige for at klare Lovens Indhold. Saadanne Regler derimod, der ere grundede i vore almindelige Retsætninger, som

maaskee gjerne kunne være tvivlsomme i og for sig, og som kunne modtage forffjellig Afgjørelse i de forffjellige Tilfælde, men som dog ikke behøve afsløvt i dette Forhold særligt at udhæves, dem har man ubeladt af denne Lov og har meent at kunne lade dem afgjøres ved Domstolene, naar saadanne Tilfælde maatte opstaae. Dertil regner jeg den Bestemmelse, som er nævnt af den ærede sidste Taler om Haandpantnaverens Stilling, og dertil regner jeg ogsaa Spørgsmaalet om, hvad der udfordres for at meddele Dwittering for Varernes Udlevering. Det er Spørgsmaal, der ganske vist kunne være omtvistede; jeg troer imidlertid ikke, at de særligt skulle finde deres Afgjørelse i denne Lov, men at de ogsaa i disse Tilfælde maae bestemmes efter de almindelige Regler. Der er i § 4 givet en ganske almindelig Betegnelse af det Forhold, hvori Bestyrelsen af saadanne Dplagshuse kommer til at staae til dem, der ere i Besiddelse af Dplagsbeviserne, det er med andre Ord Ansvar, hvorom den ærede næstforegaaende Taler udtalte sig. Han rettede i saa Henseende et Spørgsmaal til mig, som jeg skal besvare, da jeg troer, at det har en vis Interesse for Sagens Stilling i det Hele. Naar der efter et Andragende meddeles Bevilling til at udstede Blanquetter med den Virkning, der er nævnt i § 1, og med de Begunstigelser, der forøvrigt omtales i Loven, og naar der tillige affattes Vedtægter, saa troer jeg, at Ministeriet maa i den Bevilling, det maatte give, være berettiget til at indføre den Clausul, at disse Vedtægter, i alt Fald i de væsentlige Punkter, ikke skulle kunne forandres uden Ministeriets Samtykke, eller at der idetmindste maatte gives nærmere Bestemmelser derom. Forsaavidt man saaledes skulde fordrø visse bestemte Betingelser med Hensyn til Soliditet, maatte man vel kunne forlange, at de ikke forandres uden Bevilling dertil. Der maatte vistnok ogsaa i Bevillingen indføres en Clausul om, at naar Misligholdelse fandt Sted i Henseende til bestemt opgivne Punkter, saa kunde Bevillingen tages tilbage. Jeg troer selvfølgelig ikke, at Ministeriet kan forbeholde sig Ret til at tage den tilbage uden at angive Grunden dertil, men jeg troer, at Tilbagetagelsen kan betinges af